

[Jørgen Jensen]

i denne periode. Det bliver nærmere 3 kr. end 2,40 kr., som man opererede med i starten, at lønmodtagerne vil have til gode pr. time, når vi kommer frem til 1979. Det er nødvendigt at sige det helt tydeligt og klart til industrien, at det er penge, som de er blevet fritaget for at betale i denne periode, men som skal udbetales til lønmodtagerne.

Når man taler om, at det vil forhøje omkostningsniveauet, må det også siges helt klart, at det også er penge, som man havde måttet regnet med, fordi det var en del af tidligere indgåede overenskomster, og at der altså har været tale om, at de tilskud skulle give mulighed for at nedsætte priserne i denne periode, hvad de ikke har gjort.

Derfor må vi holde fast ved, at al spekulation om, hvad de penge skal bruges til, må ophøre. Det er lønmodtagernes penge, og arbejdsgiverne må indstille sig på at betale de forfaldne dyrtidsportioner. Det er den måde, man må tage de ting på, og derfor må vi afvise de foreslåede dagsordener.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 19.00. Jeg kan samtidig meddele, at det er min hensigt at udsætte afstemningen over dagsordensforslagene til mødet i morgen.

Mødet udsat kl. 17.58

Mødet genoptaget kl. 19.00

Forhandlingen genoptoges.

Bolvig (RV):

Man får let fornemmelsen af, at det havde sparet tingets tid, hvis jeg havde taget ganske enkelt fotokopier af, hvad jeg ville sige, og delt dem rundt til de ærede medlemmer i salen. Nu vel, det havde jeg altså ikke forudsat, og derfor beklager jeg ikke at have taget disse fotokopier.

Fremskridtspartiet skal ikke have utak for at rejse en debat om industriens rolle i samfundet. Folketinget kan jo godt en gang imellem få opfattelsen af at være skubbet til side, når man iagttager regeringens Marienborgdiplomati. Statsministeren omtalte den række af møder, regeringen i sommerens løb holdt

med bl. a. industriens organisationer i statsministerens sommerresidens, og hvis resultater folketinget blev stillet over for i augustsamlingen.

Vi er vel alle imponerede over den fantastiske vækst i industriens produktion, der har fundet sted her i årene efter anden verdenskrig, vidnende om talrige dygtige medarbejdere på ethvert plan. Dette imponerende resultat har da også i meget høj grad været årsag til den store stigning i den danske befolknings levestandard. Uden industriens indsats havde vi ikke opnået det sociale niveau, vi trods alt kan være tilfredse med, og som kun få lande kan opvise magen til.

Folketinget har i de senere år været for tilbøjeligt til at tro, at industriens folk fortsat har kunnet frembringe mirakler, hvorfor vi i tillid hertil har trukket store ressourcer og midler over til andre gode formål. Resultatet: en stadig mere dystre arbejdsløshedssituation og en fortsat gældsstiftelse, er de alvorlige problemer, vi står over for her i hverdagens arbejde. At vi politikere er medansvarlige, er der næppe tvivl om, men der er også andre årsager.

Oliekrisen fremkaldte en almindelig international afmatning, der ramte og rammer Danmark hårdt, og den omstændighed, at vi ikke udnyttede opgangsårene sidst i 1960'erne og først i 1970'erne til at få afviklet vores gæld, gør os ekstra udsatte og følsomme.

En anden årsag er det efterhånden forældede overenskomstsysteem. Et flertal i tinget har med stædighed hævdet organisationernes frie og uhæmmede ret til selv at fastlægge lønninger og arbejdsvilkår for på et senere tidspunkt, når samfundsskaden er sket, at forsøge at afbøde virkningerne af mastodonternes kamp.

Det er efterhånden mere reglen end undtagelsen, at folketinget i 11. time tvinges til direkte indgriben uden muligheder for en velovervejet og afbalanceret stillingtagen. De forskellige interesseorganisationers mål er naturligvis at varetage medlemmernes egoistiske egeninteresser, mens det er folketingets opgave at varetage helhedens.

Derfor kan vi ikke i fremtiden overlade så umådelig vigtige afgørelser som lønfastsættelser og arbejdsforhold alene til de forskellige parter, men må være indstillet på i forvejen at udstikke de rammer, inden for hvilke samfundet kan tillade arbejdsmarkedets parter at